

Дара Корній

ЗВОРОТНИЙ БІК СВІТІВ

©Альберт Фараон

Коронована Словом Дара Корній, гранд-пані слов'янського фентезі, володарка премії імені В. І. Савченко «Відкриття себе» від асамблеї фантастики «ПОРТАЛ—2011», дарує читачам розповідь про пригоди Мальви Задорожної — сімнадцятирічної школярки, яка одного дня дізнається про те, хто вона насправді, і переноситься у світ безсмертних прадавніх богів. У цьому світі, повному і надзвичайних дивовиж, і «земних» проблем — стосунків

із батьками і першого кохання, — вона мусить віднайти своє місце, зрозуміти своє призначення.

Усе на світі має свій зворотний бік, свою протилежність, свою опору... Палке кохання і жагуча ненависть, запальна юність і мудра старість, крижана зима і буйне літо, світло і темрява, добро і зло. Але тепер не завжди друг — друг, а ворог — ворог. Світлі боги підступно зраджуватимуть, а темні жертвуватимуть собою заради порятунку світів. І, засліплені, готові зробити останній крок...

Мальві, доньці темного Стрибога і смертної, та її коханому Остапу, світлому сину підступного зрадника Шепота, судилося стати останньою надією на порятунок, бо для них усі світи однаково рідні. Щедрі дари отримав хлопець: талант мати владу над усіма істотами й чарівну сопілку праматері Земун. А ще — гіркий дар передбачення. Він шукатиме Мальву у світі Досконалості, де владарює сіра пліснява, і бачитиме у снах, як Хаос вивільняється з тисячолітнього полону, як гине та, кого він завжди вважав досконалою... Чи врятує Остап Мальву і чи справдяться його сни? Чи смерть — це не лише смерть, а, можливо... новий початок?

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-1505-4

9 786171 215054

ЗВОРОТНИЙ БІК СВІТІВ Дара Корній

Дара Корній

ЗВОРОТНИЙ БІК СВІТІВ

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

Дара Корній

ЗВОРОТНИЙ БІК СВІТІВ

Роман

ХАРКІВ **КЛУБ**
2016 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)
К67

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Передмова *Тетяни Белімової*

Корній Д.

К67 Зворотний бік світів : роман / Дара Корній ; передм.
Т. Белімової. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейно-
го Дозвілля», 2016. — 320 с. : іл.

ISBN 978-617-12-1505-4

Для всіх світів найгірші випробування ще попереду. Світлі й темні, засліплені хто ненавистю, а хто чарами, віддаляючись одне від одного, рухаються до прірви Хаосу. І тільки втікачка Мальва, яку підступно заманюють до світу, створеного сірим Шепогом у Міжчассі, розуміє, що побачила щось не менш жахливе, ніж прадавній Хаос, — мертвотно сірий світ Досконалості. Чи знайде Мальва спосіб вирватися з цього світу та встигнути, коли вже надто пізно, усе виправити?

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)

- © Замоїська М. І., 2016
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2016
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2016

ISBN 978-617-12-1505-4

Найпростіше зазвичай буває найскладнішим для розуміння

Дара Корній — письменниця, яка в непростий час навіювання глобалізації уникла впливу космополітизму й створила унікальний український Усесвіт. Це казковий простір світів, що в ньому гармонійно поєдналися прадавні знання наших пращурів, їхні світогляд і вірування з талантом Дари творити захопливу оповідь. У світах живуть знані з дитинства герої — Яга-Ягілка з кістяною ногою і нитяними клубками, що проводять до мети, давні протоукраїнські боги Род, Перун, Сварог, Лада, Мара. Проте водночас у таємничий простір казки потрапляють і звичайні земні люди, такі як Мальва й Остап, котрі, під впливом магії, зазнають переродження, а притаманна їм мудрість і доброта виводять їх на високий рівень духовного розвитку, що подеколи переважає досвід та знання безсмертних за правом народження. Особливою звабинкою Дариної оповіді є те, що письменниця повсякчас звертається до першоджерел — цитує «Велесову книгу», послуговується давніми сакральними символами протоукраїнців, відтворює міфічний простір нашої Батьківщини, коли її, згідно з переказами, населяли неври, а їхніми північними сусідами були кровожерливі й бездушні андрофаги.

Якби котромусь художнику запропонували створити мапу світів Дари Корній, то, очевидно, він би перейнявся питаннями, що ж було від початку і хто вигадав саме такий устрій казкового Всесвіту, бінарний за своєю сутністю, змушений постійно перебувати в протиборстві. Саме в четвертій книжці — «Зворотний бік світів» — відповіди на ці непрості питання, які, напевно, поставали перед кожним читачем від початку казкової саги. Звідки беруть початок світи і чи зможе котрийсь із них перемогти і запанувати назавжди? Можливо, настане ера Порубіжжя (світу між Навою та Явою, який є напівживим і напівмертвим водночас) чи Міжчасся? А може, визначиться переможець у споконвічній битві Світлого і Темного світів? Або ж усе залле одноманітна й непоправна сірість і пліснява суцільним наростом покриє все навколо? Але чи існуватиме казковий Усесвіт у такому переродженому вигляді, адже все має бути врівноваженим і гармонійним... І загибель однієї зі складових світового ладу неминуче покличе за собою смерть усього суцього, утворить величезну вирву, до якої неблаганний Хаос затагне не все живе, і лишаться лише роботи-істоти із запліснявілими душами і напівмертві-напівживі...

Протягом трьох попередніх частин світів читача не полишало відчуття, що казковий простір опинився на межі катастрофи. Дара Корній не раз докидала епізоди, які вели вигаданий нею Всесвіт до неминучої прірви. І хоча читач розумів, що це лише алегорія, усе ж відчуття дежавю або кривого дзеркала сучасності не полишало. Як часто ми бачимо, що й реальні сильні нашої буденності не можуть домовитися між собою, керуючись дріб'язковими образами і меркантильними інтересами...

Оця проста істина «збереження рівноваги», аби не допустити руйнування світу навколо нас, — це, напевно, те

найважливіше, чим ділиться Дара Корній зі своїми читачами. Письменниця завжди щира. Вона не лукавить, коли промовляє: «Найпростіше зазвичай буває найскладнішим для розуміння...» А ще Дара інтригує, бо не пише в кінці своєї четвертої книжки ні «далі буде», ні «кінець історії». Тож надія на продовження пригод Мальви Задорожної таки є!

Тетяна Белімова

Отож, приймаємо кожен частку свою та йдемо.
І скажу те, сину мій, що час не страчено,
бо вічність перед нами.
А там побачимо Пращурів своїх і матерів,
які порядкують на Небі й отари свої пасуть,
і жниво своє жнивують, і життя мають, як ми.

Велесова книга (д. 26)

Частина перша

1. Донька свого батька

Нічне небо світу неврів, тихе й погоже, було геть-чисто засіяне зорями. Молочна дорога, яку, за легендою, створила Праматір Земун, коли випадково вилила на чорний оксамит ночі молоко, мирно тримала у своїх обіймах Усесвіт. І Всесвіт спочивав на могутніх раменах Творця, який ніс його, як лагідний батько, обережно та дбайливо. Куди? Птаха часто запитувала себе — куди несе всіх нас Творець і як довго він це робитиме? Коли врешті йому то набридне? Так, він добрий батько. Але й добрі батьки час від часу потребують відпочинку та спокою. Чи відпочиває коли-небудь Творець? Напевне, ні...

Зітхнула. Птаха любила нічне небо. Щойно перша зірка з'являлася на небосхилі, як довкола, наче за помахом чарівного крила Жар-Птиці, усе стихало. Вечір ніжно

підкрадався спочатку до неба, тоді до землі. Земля швидше кидалася у його обійми, аніж небо. Бо коли в небі ще було досить світло і поки не зоряно, то земля вже вкладалася спати.

А диво першої зірки на вечірньому небі? Кажуть, що вона народилася з першої сльозинки повелительки любові Лади. Красива легенда, красива жінка, справжня жінка, жінка-мрія. Жінка-богиня. Дружина її батька. Чи не дивина? Птаха поки не може звикнути до думки, що в неї з'явився батько. Ні, не так. Вона не може зрозуміти того, що всі ті віки, які вона вважалася сиротою, він завжди був. Але не завжди поруч.

Умовності... Він говорить їй про якісь умовності. Які умовності могли бути в тому, щоб не визнати свого батьківства перед безсмертними? Гарзд, нехай. Байдуже до всіх на світі безсмертних... Однак принаймні їй він міг зізнатися?! Міг! Але довів ситуацію до критичного безглуздя. Перуниця могла це прийняти та зрозуміти, Птаха-Слава — ні. Поки ні. У душі двоїлося. Тепер твердо знала, що вона і є та сама дружина Перуна, та сама Перуниця, яка колись дуже-дуже давно перемогла в битві з темними, яка власного чоловіка настільки сильно та віддано кохала, що погодилася на пропозицію Творця небесного. Її повернули до життя. Так, її, а не якусь іншу, може, навіть більш гідну душу.

Вона тепер та сама Птаха-Перуниця, з великим признанням. Але цього разу не дружина Перуна. У Творця доволі своєрідне вміння втілювати наші благання. Дуже хотів, Перуне, отримати свою Перуницю? Гарзд, отримуй.

Отримав. Тепер вона його донька. Донька мами Арати і батька Перуна.

Птаха стояла на одному з небагатьох лисих пагорбів світу неврів. Вона навмисне попросила трохи часу в Мирослада перед Ритуалом. Перед тим, як Мирослад усуне

закляття Місяцівни, закляття знесилення. А потім Перун проведе обряд відновлення світу Невридії. Мусила побути наодинці з собою, зануритися у власні почування. Так багато сталося за останні дні і ще багато має статися. Відчувала це. Вона не була Оракулом, вона не вмiла передбачати майбутнє, просто знала, що для всіх світів найгірші випробування ще попереду. І вона, дивним чином, теж уплуталася в це. Навіть більше, перетворилася на привід до тих негараздів та бід, які вже почалися.

Небо заспокоювало. Розкинула в різні боки руки, повернула долоні до неба. Світло Місяцівни було холодним. Воно не давало сили, але наповнювало почуттями.

Любов... Вона вмiє і знає, як воно — любити. Їй подобається любити не тому, що це обов'язок для світлих — любити ближнього. Це вона вмiє дуже добре. Однак у її серці існує ще одне мірило любові, приватне. Бо геть по-особливому вона любить Мальву, ніжну і водночас сильну дівчинку-квітку. Юнка відшукала в серденьку Птахи маленький затишний куточок, котрий довіку належатиме тільки їй. Також по-особливому вона любить Остапка — хлопчину зі світу, якого вже немає. Точніше останнього живого зі світу його матері. Вона волiла б мати такого сина. Материнською вона могла назвати свою до нього любов.

Учитель Посолонь. Рідний, дорогий, важливий, мудрий. З ним дорослішала, набиралася досвіду, робила помилки. Він, як умів, направляв і виправляв. Це він, зрештою, на поліг на її навчання у світі неврiв, коли зрозумів, що сам не впорається з надто вже самовпевненою ученицею. Вблагав Мирослада «допомогти». І Мирослад допомiг. Її гордню було поборено. Натомість прийшло велике розуміння власної значущості для Всесвіту, як і розуміння цінності та неповторності кожного живого створіння. Марнославодство, чванливість почали здаватися чимось геть безглуздим.

Світ неврів назавжди вилікував норавливу Птаху. Яка тоді ця любов? Батьківська. Такою любов'ю добрі діти люблять своїх татів.

Стрибог. Її Стриб, її кохання. Птаха досі його кохає. Згадала слова Посолоня про вищість любові над коханням. Невже правда? Досі не могла прийняти слухності тих слів.

Перун... Хто він для неї? Той, хто зараз її береже, чи її половина? Половина від чого? Від цілого чи від украденого?

Він — її справжній батько, якого ніколи не знала.

Не знала? Хіба? Адже добре пам'ятає його руки, запах тіла, дотик шкіри до обличчя, колючі вуса і заливистий власний сміх, коли він підкидав її, малу веселуху, до неба.

Перун — хто він насправді для неї? Батько чи охоронець?

Могла, звісно, постаратися називати його батьком, а вважати ним — поки зась. Та навіть зі словами було нелегко. Слово «батько» не просто застрягло в горлянці, воно навіть не народжувалося в серці, коли вона дивилася на Перуна. Мальві було простіше прийняти Стрибога, бо той насправду не знав, що в нього є донька. Перун знав, однак чомусь не хотів зізнаватися в цьому світові. Отже, зрікся, відмовився?

Ні, не зрікся і не відмовився. Бо завжди намагався дбати про її безпеку, мати на оці. Та хіба це батьківство? А як тоді бути з казками на ніч, колісковими, важливими розмовами про неважливе, завжди проблемним дорослішанням?

І вкотре Птаха повертає до цього простого запитання, яке застрягло цвяшком у голові. Чому не визнати своєї доньки?

Перун виправдовується: «Надто швидко закрутилося». Так, швидко: смерть Арати, зрада названого сина Боривітра, безсмертя доньки, виблагане в Марі, тільки щоб порятувати малу від смерті. О, звісно, Перун збирався

всім оголосити, що Птаха — його донька, та якось не до того було. Знаходилися важливіші проблеми.

Важливіші?

Слова батька чи слова Творця: «Чорнокрукі, дитино моя, — найперші наші вороги. Це ті, хто завжди слухає лишень темний бік свого єства. Вони просто так нічого не роблять. Завжди є вагома причина для руйнації та вищнення».

Перун провів розслідування. Чому чорнокрукі напали саме на Оселище Дива, яке вважалося добре замаскованим, майже неприступним? Поруч купа інших Оселищ: і багатших, і не так міцно захищених. Звісно, щоб здолати силу захистів Арати та Перуна, потрібно застосувати неабиякі таланти. Чорнокрукі не заморочувалися талантами. Вони просто знайшли зрадника.

Зазвичай чорнокрукі під час нападів убивали лишень дорослих. Дітей підбирали як трофеї. Дівчата в майбутньому ставали дружинами чи наложницями, хлопці — воїнами. Та не цього разу. Виявилось, що Оракул склав пророцтво для Морока: «Та, що прийде зі світу Чотирьох Сонць, донька Арати, вкраде серце твого єдиного сина і знищить світ Відтіні». Тому чорнокрукі за наказом Морока винищили в Оселищі Дива всіх: і малих, і великих. Бо не відали точно, хто ж вона — та, що мала прийти з Оселища Дива, донька Арати? Арата була жрицею, і всі мешканці Оселища Дива вважалися її дітьми. Зрештою, те дитя могло народитися й згодом, через покоління і все одно спадково вважатися дитиною жриці Арати. І ось, якщо знищити всіх без винятку та доценту спалити Оселище, щоб навіть назви не лишилося, то пророцтво скасується.

Зрадник Боривітер теж був дитиною Арати. Навіть більше — її кровним сином. Що з ним робити? Чорнокрукі своїх не ображають. Ставши зрадником, він перетворився

на чорнокрукого. Та щоб перестрахуватися — на Боривітра було накладено чорне закляття. Він не міг мати дітей.

Після підступного нападу на Оселище Дива врятувалася тільки Птаха. Чорнокрукі про це не відали. Мара та її Перемінник урятуали дівчинку від неминучої погибелі. Птаху було захищено у світі світлих. Темним туди не дістатися. Зрештою, вони переконані: Арата і всі її діти мертві. І пророцтво Оракула мертве також.

Тому й не дуже цікавилися — звідки взялася мала дитина з Перемінником у Яровороті. Можна спробувати розпитати Мару. Однак та навряд чи розкаже. Вона не зобов'язана про таке доповідати навіть Творцю. Та з часом стали розходитися чутки, що підкинута під браму Яровороту дитина насправді є донькою Посолоня та Марі. Звісно, у ті байки не дуже вірилося, але ані Посолонь, ані Мара їх не спростовували. І темні в цю байку майже повірили.

Через це Перун і мовчав. Бо якщо чорнокрукі дізнаються, що Птаха — це насправді врятоване дитя зі світу Чотирьох Сонць, то зачнуть її переслідувати та цькувати. Спочатку гадав, мовчанка — вимушена і не вічна, усе до пори до часу. Дитина підросте, змужніє і тоді...

А тоді і не сталося... Бо з'явилися нові причини.

Перша причина: Птаха зустріла Стрибога. І не тільки згадала, хто він такий і що вчинив з її світом. Вона забрала собі його серце. Серце сина великого Повелителя Темного світу. О, так! Морок відчував небезпеку. Він остерігався Птахи. На той час він уже знав, хто вона така насправді, тому й не хотів пускати свого сина на перемовини до неї. Рада темних світів наполягала, і Морок змирився. Пророцтво Оракула ожило. І та, що прийшла зі світу Чотирьох Сонць, таки вкрала серце Стрибога.

Друга причина. Начебто жодних перепон для того, щоб Перун визнав своє батьківство, не лишилося: Морок знав

правду про Птаха, вона забрала собі серце його сина і їй геть нічого поганого не загрозувало. Та тут завагітніла Лада. І треба стати бездушним покидьком, щоб дружині при надії в такому зізнаватися. Народилося дитя. Теж нервувати не можна. І Перун своє зізнання відклав до кращих часів. А кращі часи все не наставали. До того ж Ладі ідеально пасувала роль дружини Перуна та матері його дітей. Бо син Сварога міг мати за дружину тільки рівню собі, а не звичайну смертну жінку Арату, нехай навіть жрицю.

Перуниця всередині Птахи знала, що Лада завжди була закохана в Перуна. І коли місце звільнилося, то досконала та правильна у всьому повелителька любові легко зайняла місце і Арати, і Перуниці. Наразі тішило в отому знанні лишень одне — поки Арата була жива, Перун не одружувався. Принаймні хоч інколи він був чесним із собою.

Третя причина — це повна гармонія у світах, яка нарешті настала. Зберігалася рівновага, і Перун не захотів порушувати її. Бо нове знання могло внести певні поправки в неї. Бо діти — це завжди дисонанс у гармонії чи в дисгармонії, але все-таки — дисонанс. Приклад з Мальвою про це промовисто говорить.

Перун приблизно так виправдовувався перед Птахою, коли вони перечікували в кімнатці під дубом напади Стрибожої люті. Вона та дуб слухали мовчки. Що Птаха на таке виправдання могла відповісти рідному батькові? Злісно вигукнути, що він нічим не кращий від Стрибога, чи образитися на те, чого вже не змінити?

Заховала обличчя в долонях. Хто вона? Колишня дружина Перуна чи теперішня його донька? Не треба було Творцеві повертати її до життя. Це лишень усе ускладнило. Хтось обережно поклав їй руку на плече.

Час її самотини минав. Птаха стрепенулася, наче збудилася від сну. Озирнулася.

Поруч стояла Мара. Світло Місяцівни спотворювало обличчя жінки. Воно зараз нагадувало лице мерця — безкровне, бліде, з болісним тавром розпачу.

— Йменням Творця нашого вітаю тебе, Повелителько Маро! — Птаха була гарно вихована. Озвалася привітно: — Тебе прислав Мирослад? Настав час для Ритуалу? За мить буду готова.

Мара невпевнено кивнула.

— І для цього теж, Птахо. Я рада тебе бачити. Маємо трохи часу, поки чоловіки говорять про своє. У Мирослада з Перуном важлива розмова. Чоловік, котрий впустив у світ неврів Стрибога, є сином Мирослада. Це Шепіт. Тепер він сірий брат. То він підступно змінив перлину, яка завела тебе в болото, хоч мала врятувати. Ця перлина не справжня, вона сіра. А там, де з'являються сірі, — завжди чекай підступу та напасті. Але зараз не про це. Чи дозволиш сказати тобі кілька слів?

Птаха стенула плечима. Вона не проти. Мара показала рукою на рясно порослий мохом камінь, що стримів неподалік. Птаха кивнула, опустила втомлено на нього. Мара сіла поруч.

— За сина я просила вибачення в тебе, Птахо, і не раз. — Мара говорила ледь чутно, але чітко промовляючи кожне слово. — Тож не стану вкотре повторюватися. І до цього можна звикнути. І знаєш... Яюсь воно безглуздо. Таке паскудне почування в мене. Останнім часом нічого не роблю — лишень перепрошую, і переважно через вчинки сина. Але зараз я попрошу вибачення в тебе за те, що накоїла моя впертість. Я ж була переконана, що не варто втручатися в справи, які тебе не стосуються, особливо коли це справи великих безсмертних.

Мара вмовкла. Зітхнула, поправила звичним рухом складки на сукні. Птаха втомлено дивилася на жінку.

Вона здогадувалася, про що йтиметься далі. Усе було геть передбачуваним. Мара продовжила:

— Я завжди знала, що Перун твій тато, але ні словом, ні вчинком нікому в цьому не зізналася. Чому? Спробую пояснити. Твій батько прибіг до мене, нажаханий та вбитий горем, одного теплого літнього вечора. Говорив, що він не встиг вчасно, що всі загинули і його єдина донька також мертва. Дівчинка Птаха, та сама Перуниця, котра колись була йому за дружину і котру підступно вбили темні. А батько Сварог таки почув його молитви та благання і повернув її. Але... Іронія долі. Бо тепер вона його донька. І лежить зараз розтерзана, майже мертва, мов проста смертна дитина, та чекає кінця. А він? Бог, який не може нічого вдіяти. Бо інколи запізно буває навіть для бога. І я йому допомогла. Бо я також мати, Птахо. Як допомогла — ти добре знаєш. Учитель Посолонь прийняв тебе, наче рідну. Але він завжди в усьому був, нехай найкращим, та все ж лишень Учителем. Не став розпитувати, а чемно виконав усе, про що я просила. Научати, пильнувати, дбати.

Мара знову вмовкла. Звела очі до неба, наче вгорі, між зорями, шукала потрібних слів, а чи, може, чекала якоїсь відповіді на промовлене. Птаха німувала. Їй боліли слова. Мара вкотре важко зітхнула і гаряче зашепотіла:

— Птахо, повір мені, я не раз просила Перуна привселюдно визнати тебе донькою. Бо хіба це нормально, коли дитину при живому батькові вважають сиротою та виховують чужі люди, нехай і найкращі Учителі? Він погоджувався, казав, що це необхідно зробити, та... Не робив. Очевидно, Перун тобі пояснив, чому так чинив. Можливо, й так. Я йому не суддя. Зрештою, жодних брудних вимислів та пліток про тебе і про нього досі не було.

— Не було, — луною повторила Птаха. — Той, хто не боїться смерті, не боїться й пліток, Маро. Той, хто пам'ятає, як помирати, боїться більше життя, аніж смерті.

Мара продовжувала видивлятися в небо. Вона не наважувалася поглянути в бік Птахи. Бо та говорила важкі, але справедливі слова. Правда робить нас не тільки вразливими, вона інколи перетворює нас на мудреців. Якщо, звісно, ми зуміємо ту правду прийняти та пережити. Птаха, схоже, зуміла.

Врешті Мара хрипким, аж рипучим від зніяковіння голосом спробувала перевести розмову на інше:

— Як все-таки гарно неври називають нічне світило — Місяцівна. Вона в них матір Сонця. Уявляєш? Тутешній люд вважає Місяцівну матір'ю Дажбога.

— Я добре знаю, Маро, цей світ та його легенди. Я тут колись вчилася і була ученицею Мирослада.

Птаха безбарвно відповіла і тільки щойно зрозуміла, як вона втомилася... Від Стрибога, Перуна, світу неврів, від свого безсмертя, від свого знання і від своєї пам'яті, яка сьогодні оскаженіла та затопила її серце болем. Заплющила очі. Коли їй нарешті дадуть спокій? Та хіба це можливо? Багато хто називає її богинею, майже всі вважають мудрою... Але яка вона там мудра? Хіба що розумна. Так, розумний, утрапивши в халепу, завжди зуміє з неї виборсатися. А мудрий? А мудрий тому і є мудрим, що з ним ніколи не трапляються халепи.

— Авжеж, ти тут була. І Місяцівна ні до чого. Просто так сказалося. — Мара розгублено стрепенулася, наче отямилася від різкого болю. — Я ж про інше. Про батьківство Перуна та твою пам'ять. Я вкотре прошу вибачення. Я таки мала тобі розповісти всю правду. Не можна було приховувати. Бо рано чи пізно такі таємниці створюють анти-світи. Бачиш, що тепер відбувається. Син мені не вірить.

Не вірять, що ти донька Перуна. Упевнений, що це ми зумисно вигадали, аби він від тебе відчепився. Бачиш, як воно з таємницями? Краще гірка правда, ніж солодке незнання. Що далі — то гірше. Сірі, а я це відчуваю, люба Пташко, не на жарт розходилися та крутять-вертять геть усіма. Нишпорять, підливають оливи у вогонь, де можна іскру затоптати, вони її роздмухують. Це вони Стрибогу нашептали, що ти коханка Перуна. Ладі наплели того самого. Переконали Стрибога, що ти навмисно ховала від нього Мальву, щоби зробити боляче. Я намагалася запитати поради в наймудріших. Навіть в Оракула. Та він не відповідає. Замкнувся у своєму світі та нікого не пускає. Злі язики плещуть, що Оракул мертвий і, допоки новий не з'явиться, світ Загублених не відімкнеться. А знаєш, що іще про Оракула оповідають? Кажуть, що чолов'яга на старості літ геть схибнувся і так боїться померти, що торгує лжепророцтвами. Платня — це спеціальний еліксир, який подовжує його життя. Отак лжепророцтва перетворюються на істину. Брехня стає правдою.

— Еліксир? — мимовіль перепитала Птаха.

— Еліксир, — підтвердила Мара. — Його складова — це випиті душі людей.

Птаха зітхнула невесело:

— Сумно таке чути, Маро. Виходить, теперішній Оракул житиме вічно. Бо завжди знайдуться охочі отримати лжепророцтво. І еліксир принесуть, і догодять в усьому...

— Воно то, може, й так, — відповіла Мара. — Але все до пори до часу. Схоже, навіть Оракулу почала набридати вічність. Він не завжди був таким. То смерть дружини підкосила його. А може, просто в ньому прокинулася совість.

— Совість? — якимось невпевнено перепитала Птаха. — Цікаво. І коли вона прокидається, буває часто запізно, чи не так?

— Птахо, пробач мені за все. — Мара врешті звела очі на Птаху.

Птаха взяла Мару за руку.

— Маро! Це не твоя вина. Це вибір Перуна. Він мій батько. Ти просто випадковий подорожній. Ти могла сказати, але не сказала. Ти могла не говорити — і ти не говорила. Можливо, на все свій час? І все має відбуватися вчасно. І ось віднині знатимуть усі про батьківство Перуна: і світлі, і темні, і навіть сірі. Та навряд чи це щось змінить. — Птаха встала з каменя, продовжуючи тримати Мару за руку: — Нам уже час. Місяцівна зараз у найпотрібнішому для Ритуалу місці.

Птаха зробила спробу відпустити долоню Мари, але та продовжувала її міцно тримати. Птаха питально дивилася на Мару. Мара не ховала очі. Місяцівна світу неврівдбайливо огортала світ. Очі Мари здавалися темними проваллями. Говорила:

— Це ще не всі новини, моя люба Птахо! Мальва пропала. Утекла зі світу темних, бо вони силоміць хотіли зробити її однією з них, і онука не витримала такої наруги. А як з того світу добровільно піти? Неможливо. Тож вирішила дівка тікати через Мертву річку. Допомагав їй у цьому проклятий служка. Ти ж знаєш, що темним у Відтіні служать прокляті. Та той проклятий був незвичайним. Надто живим як для проклятого. Якимсь чином Горпина, бабуся Мальви зі світу Єдиного Бога, його до малої приставила. І він вірою та правдою їй служив.

— Проклятий? — здивовано перепитала Птаха.

— Авжеж. Мені Горпина трохи розповіла про нього. Я спочатку побувала у світі Відтіні, тоді переговорила з нею. Звати його Боривітром.

— Як? — Птаха ошелешено дивилася на Мару. — Той, хто зрадив світ Чотирьох Сонць та був її братом, також

Зміст

Найпростіше зазвичай буває найскладнішим для розуміння (Тетяна Белімова).....	5
--	---

Частина перша

1. Донька свого батька.....	9
2. Хатинка на курячих ніжках.....	25
3. Ми з тобою діти одного світу.....	39
4. Ймення батька Рода.....	53
5. Світло темного сонця.....	68
6. Роде Всевишній.....	86
7. Перейти себе.....	94
8. Світ Русалій.....	105
9. Бабуся Невра.....	118
10. На межі.....	127
11. Перехід.....	132
12. Світ Досконалич.....	144

Частина друга

1. Правило дзеркала.....	159
2. Не завжди ворог — справді ворог, а друг — справді друг.....	172
3. Колянка.....	184
4. Три таланти.....	199
5. Коли відступає віра.....	218
6. Справжні птахи помирають у небі.....	234
7. Ніколи не запізно.....	243
8. Той, що все знає... майже все.....	255
9. Зламана шовковиця.....	274
10. Повернення.....	293
11. Йменням Сварожого кола, безсмертна.....	300

Літературно-художнє видання

КОРНІЙ Дара
Зворотний бік світів

Роман

Керівник проекту *З. О. Бакуменко*
Завідувач редакції *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактор *Т. М. Віланова*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *І. О. Гнідая*
Коректор *О. Є. Замазій*

Підписано до друку 25.07.2016. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 16,8.
Наклад 10 000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.
www.ttornado.com.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

1. Бакмут (Артемівськ), вул. Незалежності, 69 (ТЦ «Азов-Плаза», 2-й поверх), (0627) 44-90-99
2. Біла Церква, вул. Ярослава Мудрого, 5/13 (колишній універмаг «Дружба», 1-й поверх), (0456) 39-04-68
3. Білгород-Дністровський, вул. Московська, 16-А (ТЦ «Рута-Плаза», 2-й поверх), (04989) 6-07-26
4. Бердянськ, просп. Азовський, 35-А (ТЦ «DEL MAR», 1-й поверх), (06153) 3-48-40
5. Бориспіль, вул. Київський шлях, 10-В (ринок «Зоряний», місце 103), (06153) 3-48-40
6. Вінниця, вул. Папаніна, 1-А (ТЦ «Квартал», 2-й поверх), (0432) 50-88-06
7. Вознесенськ, вул. Синакова, 5-А, (05134) 3-20-19
8. Дніпроздержинськ, просп. Леніна, 57-А (ТЦ «Фуршет», 1-й поверх), (0569) 53-42-26
9. Дніпропетровськ, просп. Дмитра Яворницького, 105 (ТЦ «Спільно», 2-й поверх), (056) 770-00-55
10. Дніпропетровськ, вул. Калинова, 9-А (ТЦ «Miriada», 1-й поверх), (056) 760-33-30
11. Житомир, вул. Київська, 87 (ТЦ «Воляк», 2-й поверх), (0412) 41-24-85
12. Запоріжжя, просп. Соборний, 58, (061) 787-63-86
13. Запоріжжя, просп. Металургів, 2-Ж (ТЦ «Рекордний», 0-й поверх), (061) 236-86-54
14. Івано-Франківськ, пл. Ринок, 1 (ТЦ «Галерея Н», 0-й поверх), (0342) 72-58-32
15. Ізмаїл, вул. Лушкіна, 47 (ТЦ «Електрон», 0-й поверх), (04841) 6-22-12
16. Іхум, пл. Діона Ленена, 7, (05743) 3-14-72
17. Кам'янець-Подільський, вул. Данила Галицького, 11/3 (ТЦ «Максимум», 2-й поверх), (03849) 6-48-11
18. Київ, вул. Велика Васильківська, 72 (ТЦ «Олімпійський», 3-й поверх), (044) 590-25-76
19. Київ, вул. Райдужна, 15 (ТЦ «Фуршет», 0-й поверх), (044) 540-23-65
20. Київ, вул. Маршала Маліновського, 12-А (ТЦ «Метрополіс», 3-й поверх), (044) 500-62-73
21. Київ, вул. Лукашевича, 15-А (ТЦ «Європорт», 2-й поверх), (044) 461-94-82
22. Київ, вул. Драгоманова, 29 (ТЦ «Центрум», 1-й поверх), (044) 502-18-96
23. Київ, вул. Попудренка, 90/2 (ТЦ «Маяк», 3-й поверх), (044) 361-91-46
24. Кіровоград, пров. Центральний, 3/1 (ТЦ «Плаза», 1-й поверх), (0522) 35-20-55
25. Ковель, вульа. Лесі Українки, 18 (ТЦ «Бувльвар», 2-й поверх), (03352)-5-21-40
26. Котопол, вул. Котопольських дивізій, 24-А (ТЦ «Маяк», 2-й поверх), (05447) 6-36-77
27. Краматорськ, вул. Палацова, 23 (ТЦ «Прогрес», 2-й поверх), (0626) 48-97-87
28. Красноармійськ, вул. Свердлова, 148, (06239) 2-00-48
29. Кременчук, вул. Соборна, 15/42 (ТЦ «Мега», 2-й поверх), (0536) 72-97-65
30. Кривий Ріг, просп. Гагаріна, 4 (ТЦ «Плаза-2», 2-й поверх), (056) 409-81-09
31. Кривий Ріг, вул. Валуїна, 39-А, (056) 409-60-75
32. Личаківськ, просп. Перемоги, 117 (ТЦ «Лімон», 2-й поверх), (067)570-61-62
33. Лубін, пл. Ярмаркова, 30-А (ТЦ АТБ), (05361) 7-17-10
34. Луцьк, вул. Лесі Українки, 53 (ТЦ «Галерея Центр», цокольний поверх), (0332) 78-35-08
35. Львів, вул. Братів Рогатинців, 15, (032) 235-50-12
36. Львів, вул. Горолицька, 179 (ТЦ «Скряін», 2-й поверх), (032) 298-88-07
37. Маріуполь, просп. Металургів, 64 (ТЦ «Слизветан», 1-й поверх), (06279) 41-27-71
38. Мелітополь, просп. Богдана Хмельницького, 24 (ТЦ «Пасаж», 2-й поверх), (0619) 44-83-49
39. Миргород, вул. Гоголя, 147 (ТЦ «Мир», 1-й поверх), (05355) 5-06-08
40. Мукачеве, вул. Федорова, 6 (ТЦ ЦУМ)
41. Ніжин, вул. Шевченко, 11-А (ТЦ «Гермес», 2-й поверх), (04631)90-10-2
42. Миколаїв, вул. Потьомкінська, 63/2, (0512) 47-58-43
43. Нікополь, просп. Прубінців, 14 (ТЦ ЦУМ, 1-й поверх), (05662) 2-50-03
44. Нова Каховка, вул. Паризької комуни, 13 (ТЦ «Центральний», колишній «Дітвчати ствіт», 2-й поверх), (05549) 7-96-51
45. Новомиосковськ, вул. Радянська, 34 (ТЦ «Сті-Центр», 2-й поверх), (0569) 69-65-79
46. Одеса, вул. Велика Арнаутська, 61, (048) 786-05-88
47. Одеса, вул. Краснова, 17 (орієнтир — пл. Вільбуріна), (048) 780-19-84
48. Одеса, просп. Добровольського, 99, (048) 755-04-40
49. Олександрія, просп. Леніна, 77 (ТЦ «Гранд-Плаза», 2-й поверх), (05235) 7-15-50
50. Павлоград, вул. Центральна, 84-А, (057) 752-65-92
51. Первомайськ, вул. Револуцій, 34, (05161) 7-53-99
52. Полтава, вул. Жовтнева, 50, (0532) 60-60-40
53. Прилуки, вул. Київська, 138 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04637) 3-29-00
54. Рівне, вул. Київська, 67-А (ТЦ «Рена», 2-й поверх), (0362) 64-26-37
55. Селідове, вул. Карла Маркса, 10 (Будинк побуту, 2-й поверх), (06237) 7-00-34
56. Слов'янськ, пл. Соборна, 3 (ТЦ «Фокстрот», 2-й поверх), (0626) 62-11-02
57. Суми, вул. Соборна, 42, (0542) 77-17-12
58. Тернопіль, вул. Перла, 3 (ТЦ «Novus», 2-й поверх), (0352) 43-12-76
59. Ужгород, вул. Минайська, 16-А (ТЦ «Полізея», 2-й поверх), (0312) 67-22-29
60. Умань, вул. Шевченка, 23-А (ТЦ «Сті»), (047) 444-000-6
61. Фастов, вул. Івана Мазепи, 6 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04565) 6-05-11
62. Харків, просп. Маршала Жукова, 3-А, (057) 392-03-43
63. Харків, просп. Гагаріна, 20-А (ТЦ «На Гагаріна», 2-й поверх), (057) 703-44-58
64. Харків, вул. Академіка Павлова, 144-Б (ТЦ «Космос», 3-й поверх), (057) 720-12-29
65. Харків, вул. Полтавський шлях, 144 (ТЦ «Компакс», 2-й поверх), (057) 720-10-33
66. Херсон, просп. Ушакова, 35-А (ТЦ «Адмірал», 2-й поверх), (0552) 46-00-66
67. Хмельницький, вул. Свободи, 73 (ТЦ «Фуршет», 3-й поверх), (0382) 72-66-51
68. Черкаси, вул. О. Дашкевича, 26 (ТЦ «Спільно», 3-й поверх), (0472) 54-04-47
69. Чернівці, просп. Перемоги, 103, (0462) 65-23-31
70. Чернівці, вул. Головна, 10, (0372) 58-72-44
71. Шостка, вул. Карла Маркса, 24 (у відділенні Приватбанку), (05449) 7-37-46

Замовляйте книжки будь-яким зручним способом

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 1170-03-93 (Life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
- на сайті Клубу: www.bookclub.ua

Надсилається безплатний каталог

**Запрошуємо авторів, перекладачів,
художників, редакторів до співпраці**

e-mail: publish@bookclub.ua

Для гуртових клієнтів

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Від української Стефані Майєр!

Світло не може існувати без темряви, а інколи вони навіть закохуються одне в одного: Птаха — світла безсмертна, Стриб — темний. А от Мальва ще не визначилася, ба більше — дівчина донедавна й гадки не мала про своє покликання і про те, чия кров тече в її жилах. До сімнадцяти років Птаха берегла Мальву як зіницю ока, та вже час її квіточці розпускати пелюстки — чорні чи білі, новонароджена безсмертна обиратиме сама!

Продовження популярного циклу «Зворотний бік»!

Юна Мальва, тільки-но здобувши статус безсмертної, змушена йти у світ темних, і невідомо, чи витримає вона гідно це випробування. Знання безсмертної зростають з кожним днем, і темний бік приваблює своєю силою й обіцянками цілковитої влади, адже Мальвин батько Стрибог — наймогутніший темний. Але на світлому боці в неї залишилися близькі люди й коханий... Від того, чи витримає Мальва випробування, залежить доля багатьох світів, однак не варто недооцінювати підступність темної сили...

Завжди обирає серце...

Здавна між темними та світлими немає миру. Стриб покинув рід батька, володаря Тьми, заради світлої жінки. Та вона пішла. А ось його доньку, Мальву, полюбила як рідну. Минули роки. Мальва повинна зробити вибір, на чиєму боці їй залишитися. Та світ змінюється...

